

[Arne Bjerregaard]

Må jeg først sige, at regeringens økonomiske politik gennem fem år på en række områder har været nødvendig og har været rigtig, men på andre væsentlige områder har været fejlslagen, hvilket har bevirket, at vi i dag står omtrent på samme stadiet som i 1982 trods gunstige internationale konjunkturer.

Tegner vi de forskellige positive og negative udviklingslinjer op, viser det sig, at gennemsnitslinjen er vandret, uanset hvad fru Grethe Fenger Møller opremser. Der er nok skabt større beskæftigelse, større investeringer, balance på statsregnskabet, lavere rente osv., men det viser sig, at den større beskæftigelse er skabt af et øget forbrug, at balancen på statsregnskabet er skabt af stigende skatter og afgifter og af det øgede forbrug, og at investeringerne i erhvervslivet måske alene er skabt af dette øgede forbrug på hjemmemarkedet, som tilsammen er betalt med stigende betalingsbalanceunderskud.

De seneste års stigning i indtjeningen og investeringerne i dansk erhvervsliv skal nu, da hjemmemarkedet er vigende, vise, om det var andet end en sæbeboble pustet op af urealistisk optimisme. Det skal vise sig, om investeringerne var andet end bedre nye direktørbiler, forfejlet teknik osv. Var det kun en sæbeboble, hvad alt desværre tyder på, har tre fjerdedele af befolkningen ganske vist haft det rart så længe, men eftertiden må jo betale herfor. Enhver prognose i dag viser, at arbejdsløsheden vil stige, forbruget vil falde, investeringerne vil falde, lavkonjunkturernes selvforstærkende virkning vil vende tilbage og ramme endnu hårdere end før, simpelt hen fordi tiltroen til nuværende mulige politiske konstellationer bliver lig nul, for hvordan skal man nu vende sig? Det vil skabe depression og folkelig uro.

I forvejen er den folkelige opbakning bag politikerne særdeles ringe. Med en ny lavkonjunktur bliver den endnu ringere. Og ser man på det politiske forløb, er det vel forståeligt, for hvad er det, vælgerne undrende må beskue herinde? At vi på grund af partipolitisk magtbrynde ikke kan føre en konstruktiv udenrigs- og markeds politik, at de nuværende regeringspartier gennemfører det, de før deres regeringstid ikke ville røre ved med en ildtang, f.eks. realrenteafgift, stigende selskabsbeskatning, beskæring af rentefradraget, skattestigning i øvrigt osv.

Altså var det ikke holdningsmæssige årsager, der bevirkede, at man dengang gik imod, da vi havde en socialdemokratisk regering. Årsagen var alene, at man ville tilrane sig magten. Undrer man sig så over, at vælgerne undrer sig? Og vælgerne vil, når de analyserer miljøtiltagenes usaglighed og manglende videnskabelige grundlag, gennemskue, at partierne nok var mere optaget af at tilrane sig stemmer end af selve miljøet.

Denne for mig at se utroværdighed skaber politisk lede, uanset hvad visse måtte sige. Og denne lede bliver da fuldkommen, når de, der søger at forsvare sig mod den politiske hetz, skal karakteriseres som Goebbels' lærlinge.

Mit formål med det sagte er at påpege, at vi selv herinde, at politikerne skaber politikerlede. De jager selv medlemmerne ud af partierne, forhindrer selv den nødvendige folkelige opbakning, som er og bliver en forudsætning for en økonomisk genopretning. For mig at se, som må skue tilbage, er partimagten blevet det væsentlige, og samfundets ve og vel er i vælgernes øjne blevet det sekundære.

I debatten i dag er det meget lidt, særdeles lidt, der er sagt af de forskellige politiske partier om, hvad de selv vil gøre for at rette samfundet op. Det, der er sagt, er det sædvanlige: man nedvurderer de andre for at fremhæve sig selv. Dermed nedvurderer man vælgerne, idet de intet sagligt indhold har at stemme om. De får kun valget mellem de politiske fronter, der opstilles, nemlig det sorte og det hvide. Derved lægger man her i Folketinget op til, at nye strømninger i samfundet kan overskygge de spærrebomme, man politisk herinde har opstillet, som vi så det for 15 år siden, og det er ikke uden grund.

Robert Pedersen (S):

Det er eksamenstid i Danmark. Også regeringen må finde sig i at få sine resultater bedømt. Selv om det er vælgerkorpset, der er de egentlige censorer, har vi andre vel lov at lave anmærkninger.

Det vil nok blive skrevet i historien, at regeringen bestod derved, at vi kom ud af den uskik at have valg i Danmark hvert andet år. Jeg synes også, det var en god ting for folkestyret, at efter to indgreb på arbejdsmarkedet fik arbejdsmarkedets parter selv